

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۱۱/۲۸

کارتر مالکاسیان

ترجمه: شریفه عرفانی

بایدن در افغانستان با بن بست روبه روست

منبع: واشنگتن پست

کارتر مالکاسیان؛ مشاور غیرنظامی در عراق و افغانستان بوده است. وی نویسنده کتاب «جنگ به گرمسیر می آید: سی سال درگیری در مرز افغانستان» است.

در تاریخ ۲۹ فبروری، ایالات متحده توافق نامیهی را به منظور ایجاد صلح در افغانستان با طالبان امضا کرد. این توافق نامه امید زیادی برای حل و فصل جنگ ۱۹ ساله ایجاد کرد. اعلامیه اخیر کریستوفر سی میلر، سرپرست وزارت دفاع مبنی بر اینکه نیروهای ارتش ایالات متحده تا ۱۵ جنوری به حدود ۲۵۰۰ نفر کاهش خواهند یافت، این امیدها را به یأس مبدل کرد.

دولت بایدن باید در مورد آینده هوشیار باشد. شانس موفقیت در مذاکرات بسیار کم است و حضور ۲۵۰۰ سرباز ایالات متحده را که نمی تواند از دولت و مردم افغانستان حمایت واقعی کند، در جنگی رو به وخامت گرفتار خواهد کرد.

من در افغانستان در کنار سربازان و تفنگداران بحری خود در روستاها و حومه ها کار کرده ام، به جنرال ها در کابل کمک نموده ام، در واشنگتن شاهد سیاست گذاری ها در سطوح بالا بوده ام و در گفتگوهای صلح با طالبان شرکت کرده ام. من کاملاً از خساراتی که جنگ بی پایان به مردم افغانستان تحمیل کرده و باعث تحریف فرهنگ جامعه و ارزش ها شده است، آگاه هستم.

روند صلح اصلاً خوب پیش نرفته است. توافق موفقیت آمیز مستلزم آن بود که طالبان دست از حمایت از تروریست ها بردارند، ایالات متحده نظامیان خود را به طور کامل از افغانستان خارج کند و طالبان و دولت افغانستان به توافق سیاسی برسند؛ دستورالعملی بلند و بالا. فرایند صلح از همان جا متوقف شد که متن نوشتاری توافق نامه، ایالات متحده را متعهد کرد که در عوض چند تعهد محکم از سوی طالبان، تمام نیروهای نظامی خود را تا ماه می ۲۰۲۱ از افغانستان خارج کند.

با این وجود، توانایی ایالات متحده در به تعویق انداختن خروج نیروها و جلوگیری از پیروزی طالبان در جبهه های جنگ می توانست زمینه را برای امیدواری به اینکه با گذشت زمان می توان طالبان را مجبور به مصالحه کرد، فراهم کند.

به همین دلیل مایک پمپئو؛ وزیر امور خارجه و زلمی خلیل زاد، نماینده خاص صلح افغانستان و همچنین جنرال های امریکایی بارها تکرار کرده اند که خروج ایالات متحده «مبتنی بر شرایط» بوده است.

در ماه فبروری، شواهد نشان می داد که برای طالبان مذاکرات صلح انتخاب بهتری نسبت به جنگ است. در دوحه، قطر، رهبران طالبان به ما اطمینان دادند آن ها می دانند که باید با دولت افغانستان صحبت کنند و به توافق برسند؛ حتی اگر در مورد اینکه آیا این توافق باید سازش باشد یا قدرت در انحصار طالبان بماند، تردید کنند.

در سه سال اخیر طالبان دستاورد چندانی نداشته اند. ترکیبی از حضور نیروهای افغان، مستشاران ایالات متحده و نیروی هوایی در این کشور باعث ناکامی طالبان شده است. من به یاد می آورم که چگونه رهبران بلندپایه طالبان در دوحه به اثربخشی حملات هوایی ایالات متحده اعتراف کرده و سعی در چانه زنی برای تعلیق این حملات داشتند.

بن بست همچنان ادامه داشت تا وقتی که جنرال اسکات میلر، قومندان ایالات متحده در افغانستان، در ماه جون تعداد افرادی را از ۱۴ هزار سرباز به ۸۶۰۰ نفر کاهش داد. پس از آن، تصمیم بر این شد که تعداد از این هم کمتر شود، حتی اگر طالبان در مذاکرات به نتیجه نرسند. تعداد سربازان امریکایی در خزان از ۸۶۰۰ نفر به ۵۰۰۰ نفر کاهش یافت.

در طول اکتوبر و نوامبر، جنگ دستاورد های تازه ای برای طالبان به همراه داشت. رسانه های افغانستان از جزئیات پیشرفت گسترده طالبان در هلمند، قندهار و دیگر مکان هایی که قبلاً سنگرهای دولت بوده اند، خبر دادند. موفقیت های

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولی

آن‌ها تا حدودی به‌دلیل مشکلات فساد طولانی‌مدت رهبری اردوی ملی و پولیس افغانستان بود، اما به کاهش حضور ایالات متحده و حملات هوایی نیز مرتبط است.

با کاهش تعداد نیروهای ایالات متحده به ۲۵۰۰، وضعیت نظامی بدتر خواهد شد. طالبان که امسال پیش‌روی کرده‌اند، پیش‌بینی می‌کنند که می‌توانند بسیاری از مناطق کشور را با زور تصرف کنند. افغان‌ها در ولایات مختلف می‌گویند مردان جوانی که پذیرفته بودند تحت حاکمیت دولت زندگی کنند حالا با شنیدن خروج ایالات متحده از کشور، در حال پیوستن به صفوف طالبان هستند و می‌خواهند با طرف پیروز همراه باشند. طالبان نیازی به یافتن راه حل از طریق مذاکره ندارند که در آن مجبور به سازش شوند. خواه تعداد سربازان امریکایی ۲۵۰۰ نفر باشد یا صفر، طالبان جنگ را ترجیح می‌دهند و در میدان جنگ بهتر عمل می‌کنند. ادامه مذاکرات دیگر گزینه‌ی قابل قبول برای سیاست جدید دولت بایدن نیست.

اگر زمان دیگری بود، راه حل ساده بود. دولت بایدن می‌توانست با افزایش سریع نیروهای خود به ۸۶۰۰ نفر خسارتی را که متحمل شده‌اند، جبران کند. طالبان احتمالاً مذاکرات را بسیار جدی‌تر می‌گرفتند. متأسفانه، ارسال نیروهای بیشتر به افغانستان پیشنهاد سیاسی دشواری است. دولت از هر دو جناح با منتقدانی روبه‌روست که او را به سرمایه‌گذاری مجدد در جنگ متهم می‌کنند. چه اینکه تروریزم دیگر مهم‌ترین تهدید ستراتیژیک برای ایالات متحده نیست. اکنون بیماری همه‌گیر کووید ۱۹ بیش از تعداد کشته‌شدگان در ۱۱ سپتامبر، هر هفته از امریکایی‌ها قربانی می‌گیرد.

در حال حاضر، بایدن و تیمش با یک انتخاب جدی روبرو هستند: عقب‌نشینی کامل تا ماه می یا نگهداشتن ۲۵۰۰ سرباز در محل برای مدت طولانی برای انجام عملیات ضد تروریزم و تلاش برای جلوگیری از فروپاشی دولت افغانستان. شکی نیست که عقب‌نشینی یعنی پایان دولت افغانستان؛ دولتی که ایالات متحده ۱۹ سال از آن حمایت کرده است.

از طرف دیگر، نگه داشتن ۲۵۰۰ سرباز ضامن مقاومت در برابر تهدیدهای تروریستی است، اما ایالات متحده را به یک جنگ داخلی رو به وخامت متصل نگه می‌دارد. دولت افغانستان برای بقای حیات خود به حملات شدید هوایی ایالات متحده که خطرانی بیشتر برای غیرنظامیان در پی دارد، محتاج است. حتی اگر ما دولت افغانستان را به حال خودش رها کنیم (که این اقدام در امر مبارزه با تروریزم نتیجه‌ی معکوس خواهد داشت) و فقط بر انجام عملیات‌های یک‌جانبه ضد تروریزم متمرکز شویم، به هر حال طالبان به ما حمله می‌کنند. طالبان قاطعانه با حضور نظامی ایالات متحده در خاک افغانستان مخالفت دارند. ما شش ماه قبل که ۸۶۰۰ سربازمان در این کشور بود، برای دستیابی به پیروزی در چنین جنگی وضعیت بهتری داشتیم. با ۲۵۰۰ نفر ما تروریست‌ها را در حالی تعقیب می‌کنیم که با حداقل منابع در برابر طالبان از خود دفاع می‌کنیم و هیچ آمیدی به پایان جنگ نداریم. در تمام این مدت، مردم افغانستان سال‌های بیشتری شاهد ویرانی و وطن‌شان خواهند بود.

در چنین شرایطی، قضیه خروج نیروهای امریکایی از افغانستان هرگز تا این اندازه قناعت‌بخش نبوده است. ۱۳۹۹